

A Pesti Központi Kerületi Bíróság Budapesten, a 2017. szeptember 19., 2017. november 07., 2018. január 08. és 2018. január 29. napján megtartott nyilvános, folytatólagos tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T T:

A szabadlábon lévő:

vádlott

/ aki: született,
anyja neve:
lakóhelye:
személyi igazolvány száma:
állampolgár /

bűnös: testi sértés büntettének kísérletében *(az 1978. évi IV. törvény 170. § (1), (2) bekezdés).*

Ezért őt a bíróság 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre ítéli.

A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.000,- (kettőezer) forintban állapítja meg.

Ha a vádlott az így kiszabott összesen 600.000,- (hatszázezer) forint pénzbüntetés megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Kötelezi a bíróság a vádlottat az eddigi eljárás során felmerült 124.384,- (százhuszonnégyezer-háromszáznyolcvannégy) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A vádlottat a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség a B.V.4336/2009/8-I. számú vádiratával a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletével vádolta.

Az ügyben először a bíróság 20.B.33.375/2011. számon járt el, majd adminisztrációs okok miatt 2013. január 03. napjától 8.B.20.201/2013. számon folytatta tovább az eljárást. A bíróság a vádlottat a 2013. március 26. napján kelt 8.B.V.20.201/2013/7. számú ítéletével a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete miatt 450 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 350,- forintban állapította meg (alap eljárás).

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 32.Bf.8571/2013/7. számú végzésével a bíróság 8.B.V.20.201/2013/17. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A megismételt eljárásban a bíróság a 2016. március 09. napján kelt 12.B.V.20.024/2014/74. számú

ítéletével a vádlottat az ellene testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette (megismételt eljárás).

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 31.Bf.9032/2016/6. számú végzésével a bíróság 12.BV.20.024/2014/74. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. A végzés indokolása szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 373. § (1) bekezdés III. a./ pontjában írt okból megalapozatlan, mert a bűnösség megállapítása, illetve a felmentés tekintetében az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan. A másodfokú bíróság iránymutatása szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a vádlottat és a sértettet kellett volna újra kihallgatnia, illetve amennyiben a vallomásaik tartalma indokolja, úgy az ügy további tanút.

A másodfokú bíróság által adott iránymutatás nem felelne meg a Be. 404. § (5) bekezdésében foglaltaknak, amennyiben a hatályon kívül helyezésre valóban a megalapozatlanság okából került volna sor. Az elsőfokú bíróság megállapította azonban, hogy a fentebb hivatkozott jogszabályhely alapján történő hatályon kívül helyezés ténylegesen nem a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okra vonatkozik, hanem arra, hogy a korábban eljáró elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzése annak 3. oldalán, bár jogszabályhely megjelenítése nélkül, mégis tartalmaz azonban megalapozatlansági okra hivatkozást, méghozzá a Be. 351. § (2) bekezdés c./ pontjában szereplő, ún. iratellenességre hivatkozik, a biztonsági őrk tanúvallomása tekintetében.

A fentiekre tekintettel a bíróság a másodfokú bíróság iránymutatását a Be. megismételt eljárásra vonatkozó szabályainak (Be. XVI. Fejezet) megfelelő alkalmazásával úgy tekintette irányadónak, hogy szükségszerűnek tekintette a vádlott és a sértett mellett, személy1 és személy2 tanúk meghallgatását is.

A vádlott, művésznevén: művésznév1, egyetemet végzett, magyar-francia szakos tanári diplomát szerzett. Emellett főiskolai végzettséggel is rendelkezik, ahol filmrendező diplomát szerzett. Zenész, író, költő, dalszövegíró, fordító, a cég1 kreatív munkatársa. Kreatív munkatársként havi jövedelme 216.000,- forint. Rendszeres havi jövedelmén kívül a dalszövegírással, írással, fordítással és koncerteken való előadóművészi tevékenységével kb. évi egymillió forint jövedelemre tesz szert. Vagyonát képezi a lakcíme szerinti ingatlan 1/2 tulajdoni hányada, valamint a cím1 alatti ingatlan 1/1 tulajdoni hányada. Nős. Három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ízületi megbetegedésben és cukorbetegségben szenved, amelyekre gyógyszert szed. Büntetlen előéletű, más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban.

A vádlott a magyar zenei élet ismert szereplője, a zenekar1 alapító tagja, énekes. A nő vádlott 2006. március hónapban megismerkedett a sértettel, akivel érzelmi, szexuális viszonya alakult ki. 2006. májusában a vádlott, amikor kiderült, hogy a felesége gyermeket vár, közölte a sértettel, hogy megszakítja vele a kapcsolatot. A sértett azonban ebbe a szakításba nem nyugodott bele. A kapcsolat megszakításától kezdve különböző módon folyamatosan kereste a vádlottal való kapcsolatot, annak ellenére, hogy ezt a vádlott nem kívánta. A vádlott és a sértett viszonya azonban

teljesen nem szakadt meg, mert a vádlott a sértett kezdeményezésére - akinek érzelmei a vádlott iránt a szakítás ellenére sem változtak - időnként beleegyezett abba, hogy közöttük szexuális együttlétre kerüljön sor.

2009. március 18. napján az éjszakai órákban a vádlott a baráti társaságával a közterületi-en lévő szórakozóhely¹ nevű szórakozóhelyen a zenekar¹ egyik tagjának személy³ gitáros, zeneszerzőnek a időpont¹ napján bekövetkezett váratlan halálát gyászolta. A baráti társaság a zenekar¹ tagjaiból állt: személy⁴ énekes, személy⁵ billentyűs, személy⁶ basszusgitáros és személy⁷, énekes-vokalista.

A szórakozóhely¹ - ami azóta már szórakozóhely² néven ismert és amit belülről a mellékhelyiség és a tartóoszlopok kivételével átépítettek és átrendeztek - 2009. március 18-án a következőképpen nézett ki:

Beérkezve a klubba, a bejáratnál szemben egy 520,3 m² nagyságú nagy előcsarnok, vagy más néven nagykoncert-tér helyezkedett el. A bejáratától és a nagy előcsarnoktól balra terült el a 176,3 m² nagyságú büfétér, ami a kis-színpad előtere is egyben, és ahol egymástól kb. 5-7 méter távolságra tartóoszlopok álltak. A büfétérben, ha nem volt koncert, mint a vádbeli időben is, asztalokat és székeket tettek. A büfétér mögött helyezkedett el a büfépult. A vádbeli időben a büfépult közvetlen környéke jól megvilágított volt, a büfétérnek a mosdó melletti része viszont gyéren volt megvilágítva.

A nagy előcsarnoktól szintén balra, a büfétér mellett jobbra, lényegében a klub közepén helyezkedett el a 14,6 méter hosszú és 12,3 méter széles mellékhelyiség, amely egy közös mosdóból és az abból nyíló női és férfi WC helyiségekből állt. A mellékhelyiség ajtó nélküli bejárata a nagy előcsarnok felé nyílt.

A bejáratától még tovább balra, a mosdó mögött, a büfétől jobbra, az alaprajzon ruhatárként feltüntetett rész előtt szintén asztalok voltak elhelyezve. Itt foglalt helyet ezen az estén a vádlott is a baráti társaságával, először a büfétől távolabbi asztalnál, majd később a büféhez közelebbi asztalnál, de mindkettő helyen még a mosdó háta mögött, annak takarásában voltak. Az említett asztaloktól nem lehetett rálátni a mellékhelyiség melletti büfétérre, sem a mellékhelyiség előtti részre.

23.00 óra körüli időben érkezett a szórakozóhelyre a sértett egy barátja, személy⁸ társaságában és a büfépultnál álltak meg, hogy egy-két italt elfogyasszanak.

A sértett miután észlelte, hogy a vádlott is a szórakozóhelyen tartózkodik, odament az asztalukhoz, megzavarva a gyászoló társaságot. Itt oda akarta adni két írását a vádlottnak, amelyet a sértett kettőjükéről írt, és kérte, hogy a vádlott azokat olvassa el. A vádlott ennek a kérésnek azonban nem tett eleget és elküldte a sértettet az asztaltól.

2009. március 19. napján 02.00 óra körüli időben a vádlott elindult a mellékhelyiségbe. Útközben ismét odament hozzá a sértett és megint kérte, hogy a vádlott olvassa el az írásait. A vádlott ekkor leült a sértettel a büfétérben és kérte, hogy hagyja békén őt és az asztaltársaságát. Ennek ellenére a sértett továbbra is oda akarta adni az írásait a vádlottnak, aki „silány vagy” felkiáltással felállt, kirúgva maga alól a széket és a mellékhelyiség felé indult.

A vádlottat követte a sértett a mellékhelyiségbe is. Itt a mosdórészben megvárta, hogy a vádlott a WC-ből kijöjjön és a korábban elolvasásra kínált írásait ismét át akarta neki adni. A vádlott az írások átvételét ismét megtagadta és azokat kiütötte a sértett kezéből, amelyek a földre estek. A sértett az írásokat felvéve kiment a mellékhelyiségből és megindult a büfétér felé, ahová követte a vádlott is, aki az asztaltársasághoz akart visszamenni.

Miután a vádlott és a sértett a mosdó büfétér felőli, a bejáráshoz legközelebb elhelyezkedő sarkát megkerülték, a saroktól kb. 1-2 méterre, a büfépulttól kb. 10-12 méterre, pontosabban meg nem határozható helyen, a sértett ismét át kívánta adni az írását a vádlottnak, aki ezúttal is elutasította az átvételt és azt mondta a sértettnek, hogy „sértett, neveld inkább a gyerekeidet!” Majd a vádlott a bal öklével alulról felfelé irányuló mozdulattal egy alkalommal állcsúcson ütötte az ekkor mellette a bal oldalán elhelyezkedő sértettet.

A bántalmazás következtében a sértett állán a bőr 1 cm hosszan felrepedt, elharapta a nyelvét és mindkét felső I-es fogából kis darabok törtek le és enyhe fokú agyrázkódást is elszenvedett. Az elszenvedett sérülések gyógytartama 8 napon belüli, azonban a bántalmazás módjára és erejére, valamint a támadott testtájékra figyelemmel súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés (pl. állkapocstörés, több fog elvesztése, közepes fokú agyrázkódás, stb.) kialakulásának reális lehetősége is fennállt, amely sérülés okozására a vádlott szándéka kiterjedt.

A sértett sérülései maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás kialakulása nélkül gyógyultak.

A letört fogkoronák maradandó esztétikai károsodásnak minősülnek.

A vádlott a nyomozás során a büntetőjogi felelősségére nem nyilatkozott, az alap, a megismételt, valamint jelen bírósági eljárásban a tárgyaláson tagadta a büntetőjogi felelősségét.

A vádlott védekezésének lényege a terhére rótt bűncselekmény tagadása volt.

A nyomozás során részletes vallomást nem tett, csupán annyit mondott, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

A vádlott az alap eljárásban a tárgyaláson szintén nem tett vallomást, észrevételek formájában azonban védekezésében már megjelent az az elem, hogy az ellene indult eljárás nem más, mint a sértett bosszúja.

A megismételt eljárásban a vádlott a tárgyaláson részletes vallomást tett, amelyben az előzményeket (a sértettel való viszonya) lényegileg a bíróság által megállapított tényállásban foglaltak szerint mondta el. Ezen előadás lényege szerint a sértett nem nyugodott bele abba, hogy viszonyukat a vádlott le kívánta zárni. Emiatt a sértett bosszút akart állni rajta, és ennek lett a következménye ez az eljárás is.

Ezzel kapcsolatban a vádlott hivatkozott arra, hogy a szakításukat követően kb. 1 év elteltével a sértett elkezdte a várost „teletrombitálni” azzal, hogy ő nem nyugszik bele abba, hogy közöttük vége a kapcsolatnak, a vádlottat tönkre fogja tenni, fel fogja jelenteni.

Többször elhangzott az is a sértett részéről, hogy megöli őt, tönkre teszi a családját. Emellett folyamatosan zaklatta a vádlottat, például odament az óvoda elé reggelente, és azt ordibálta, hogy menjen vele és azonnal tegye a magáévá. Azzal is fenyegetőzött, hogy amennyiben a vádlott nem fekszik le vele, el fogja mondani a feleségének, hogy közöttük szexuális kapcsolat volt. Rendszeresen megjelent a kórház is, ahová a vádlott kezelésre járt és ott is zaklatta őt. Ezen kívül az egykori szerelmi levelezésüket elküldte a családi e-mailjükre, illetőleg önmagáról önkielégítő videókat küldözgetett és ezeket mind a felesége, mind a gyerekei is láthatták.

Elmondta a vádlott azt is, hogy amikor a lentebb részletezett balesete miatt kórházban volt, a sértett ott is meglátogatta, mintha mi sem történt volna. Ő azonban ekkor is elküldte a sértettet. Ezt az elutasítást nem tudta a sértett elviselni és miután a vádlott a kórházból hazatért, akkor hallotta az ismerőseitől, hogy a sértett „ki akarja őt csinálni”, amit egyáltalán nem vett komolyan mindaddig, amíg ellene ez a büntetőeljárás meg nem indult.

Beszámolt a vádlott egy olyan esetről is - amely tartalmilag a védekezésében előadottakhoz (amely szerint az, hogy ő a sértettet megütötte, nem volt más mint színjáték a sértett részéről) volt hasonló - , hogy egy alkalommal az közterület1-en találkozott a sértettel. Ekkor a vádlott mondta neki, hogy ezeket a dolgokat abba kellene hagynia, ő megbocsát, de soha többet nem akar a sértettel beszélni. A sértett ekkor hirtelen elkezdett üvöltözni a tér kellős közepén, hogy miért ütöttél meg te szemét. Ezt azonban senki nem vette figyelembe, mentek tovább a járókelők.

A vádbeli napon történetekkel kapcsolatban a vádlott azt adta elő, hogy 2009. március 18-án az színház1-ből ment át a szórakozóhely1-be, ahol a zenekar1 tagjaival személy3 zenésztársuk halála miatt gyűltek össze. Ekkor a koncert már véget ért a klubban, csak gépzene szólt. A kis-színpad nézőterén már leoltották a villanyokat, tehát ott sötét volt. A büfépultnál még égtek a fények, azon a részen világos volt. A vádlott vallomása szerint a zenekar tagjaival leültek egy kávéházi asztal köré és ott csendesen siratták az elhunytat.

Ekkor érkezett meg az asztalhoz hulla részegen a sértett és elkezdett trágárul üvöltözni az ott ülőkkel, többek között vele is. Át akart adni neki egy paksamétát, miközben azt kiabálta, hogy vedd el ezt, olvasd el, az asztalnál ülő nőket pedig lekurvázta, illetve üvöltözve azt kérdezte tőle, hogy melyiket fogja hazavinni közülük. Ő azon fogadalma ellenére, hogy nem fog többet szóba állni a sértettel, azt mondta neki, hogy most gyászolnak és legyen szíves őket békén hagyni. Ekkor a sértett elhagyta az asztalukat, az este folyamán azonban még egyszer visszament hozzájuk.

A vádlott állítása szerint ezt követően személy5-tel elindult WC-re. Az oda vezető úton el kellett menniük a büfépult előtt, illetve át kellett menniük a sötét részen. Amikor a büfépulthoz érkeztek, a sértett ráordított, hogy „gyűlölsz”. Erre ő megállt, fogott két széket, egyet letett a sértettnek, egyet magának, leült a sértettel szemben és azt mondta, hogy „nagyon tévedsz, nem gyűlöllek téged, ugyanúgy szeretlek, mint a többi embert, csak szerintem rettenetesen silányul viselkedtél, és ez mostanra sem változott meg, úgyhogy maradjunk abban, hogy nem beszélünk”.

Ezután - a vallomása szerint - felállt és továbbment a WC-re. A sértett utánuk ment a mellékhelyiség közös mosdójába és onnan kiabált neki, majd ezt követően kiment onnan.

Ezután ők személy5-tel mentek visszafelé az asztalhoz. Miközben a nézőtérén haladták át, a sértett megint „odaugrott” hozzájuk, a paksamétát ismét odatartotta neki, hogy „tedd el és olvasd el”. Ő csak annyit válaszolt a sértettnek, hogy „Sértett neveld a gyerekeidet és hagyj engem békén”. A sértett ekkor elkezdett vele üvöltöni, hogy „miért ütöttél meg te szemét, hogy csinálhatsz te ilyet!”. Erre odamentek hozzájuk a biztonsági őrök és kérdezték, hogy mi történt. Mivel ő látta azt, hogy a sértett be van rúgva, illetve tudta róla, hogy „elszántan szerelmes belé”, ezért a sértettet védve azt mondta a biztonsági őröknek, hogy „hagyják, ő egy barát, nem történt semmi”. Ekkor a sértetten sérülést nem látott, azt gondolta, hogy ez megint egyfajta cirkusz a részéről.

A vádlott vallomása szerint a sértett jelenete után ők személy5-tel visszaültek az asztalukhoz. Nem

sokkal később a sértett ismét megjelent a háta mögött üvöltözve és megint azt ordibálta, hogy „ezt muszáj elolvasnod” és elé csapott egy véres paksamétát. Ő erre meg sem fordult, csak annyit mondott, hogy „légy szíves hagyjál békén”. Később, miután ez az eset lezajlott, akkor tudta meg azt, hogy a sértettet kivezették onnan és megkérték, hogy hagyja el a helyiséget.

Tagadta tehát a vádlott azt, hogy megütötte volna a sértettet. Ezt az állítását azzal is alá kívánta támasztani, hogy a sértett által előadott bántalmazásra fizikailag sem lett volna képes. Ezzel kapcsolatban elmondta, hogy 2008. augusztusában neki volt egy komoly balesete, egy rosszul megépített színpadról leesett, aminek következtében eltörte a bal csuklóját és kórházba is került. A vádbeli napon a bal keze olyan állapotban volt, hogy azzal nemhogy ütni nem tudott, de még a kislányát sem tudta felemelni, illetőleg egy poharat sem tudott rendesen megfogni vele. Ezt a kezét arra tudta használni csak, hogy egy könnyű táskát vigyen vele, mivel csak a lefelé irányuló terhelést bírta a keze.

Ezen kívül a bal vállával 2001. óta problémája van. A bal válla „nagyon súlyosan” mozgáskorlátozott, nem tud vele erőt kifejteni, nem tudja erővel felemelni a kezét. 2001. óta a vállával reumatológushoz és gyógytornászhoz is jár.

A sértett sérülésével kapcsolatban a vádlott azt adta elő, hogy a feltételezése szerint a sértett, amikor a mosdóban volt és ők nem látták, akkor eshetett el részegen és ütötte fel az állát, majd próbálta a sértett elhitetni hamisan azt, hogy ő ütötte meg és a sérülései ettől keletkeztek. Emiatt a sértett pszichológushoz is fordult, elment látteleket vetetni, majd később elment a rendőrségre feljelentést tenni. (Az alap eljárásban a vádlott már ismerte a szakértő által készített igazságügyi orvosszakértői véleményt, amelyben szerepelt a sérülés keletkezési mechanizmusa.)

A vádlott elmondta, hogy a szórakozóhely1-ben történeteket követően másnap egy ismeretlen számról felhívta a sértett és többször felajánlotta, hogyha pénzt ad neki, akkor ő eláll attól, hogy feljelentse, ellenkező esetben elmegy a rendőrségre feljelentést tenni. Ő próbálta csitítani a sértettet, de az eredménytelen volt, a sértett hisztériás üvöltözésbe kezdett, ő meg azt mondta neki, hogy jelentse fel, majd ügyvéd az ügyvéddel megbeszéli ezt a dolgot.

személy9 ismerősétől hallotta, hogy a sértett azt mondta, hogy fel fogja jelenteni őt és megkérte, hogy tanúsítsa azt, hogy a vádlott személy9-et is megverte, amin nevezett nagyon felháborodott.

Többen mondták neki azt is, hogy a sértett azt terjesztette, hogy meg fogja írni az ő szerelmük történetét és ezzel mászik ki a gödörből, mivel súlyos anyagi gondjai voltak, közös költség tartozások. Ezen kívül személy10, a szórakozóhely1 igazgatója tájékoztatta, hogy a sértett kért tőle kölcsön pénzt, amit majd abból a kártérítésből akart megadni neki, amit majd tőle kap.

Az alap eljárásban hozott elsőfokú ítéletet követően a sértettől kapott egy „zsaroló” levelet, amelyben 12 millió forintot követelt tőle, plusz 1 millió forintot a költségeire. Ennek a levélnek volt egy furcsa zárómondata, hogy amennyiben a pénzt megkapja, akkor a sértett „teljes titoktartást fog adni”. A vádlott ezen állítását igazolja a 2013. május 16. napján kelt és a ügyvédi iroda1 részére megküldött „**kártérítési igény bejelentése és peren kívüli egyezség kísérlete**” tárgyú levél, amelyben a sértett már az alap eljárásban az elsőfokú ítélet meghozatala után a vádlottól 12 millió forint nemvagyoni kártérítést és 1 millió forint költségterítést követelt.

A szórakozóhely1 alaprajzának elétárását követően a vádlott úgy nyilatkozott, hogy a helyiséget azóta nagyon átalakították. 2009. március 19-én a fényviszonyok olyanok voltak, hogy a büfépultnál világos volt, míg a többi részen sötét volt, legfeljebb félhomály. Menekülési fények voltak, amelyeket a plafonba szerelt lámpák adtak, amik fényszabályozósak. A kávéházi részben már nem ültek emberek, mert vége volt a koncertnek. A kávéházi részen sötét volt, amit valaki félhomálynak

mond, van, aki sötétnek. Személy8-ről azt állította, hogy nem tudja megmondani, hogy hol tartózkodott, de ezt a személyt nem is ismeri. A cselekmény idején csattanást nem hallott.

A vádlott a jelen eljárásban tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy részletes vallomást nem kíván tenni, csak a korábbi vallomását kívánja kiegészíteni. Ezen vallomáskiegészítés során a vádlott lényegében a korábbi vallomásával egyezően adta elő a történeteket. Elmondta azt is, hogy azt ő soha nem cáfolta, hogy személy8 ott volt a szórakozóhely1-ben. Azt, hogy ő nem látta akkor este személy8 csak azért mondta, mivel nem ismeri őt.

A korábbi vallomásától eltérően azonban azt állította, hogy a sértett a sérülése keletkezése előtt háromszor ment oda az asztalukhoz. Ezen alkalmak közül kétszer ő felállt az asztaltól, a sértettel arrébb mentek egy méterrel és próbálta csitítani a sértettet. Ezen nyilatkozatát később módosította azzal, hogy a mellékhelyiségbe menetel előtt kettőszor vagy háromszor ment oda a sértett az asztalukhoz.

Nyilatkozott arra, hogy amikor személy5-tel elindultak a mellékhelyiségbe és félúton a sértett ráüvöltött, akkor ő ment elől, személy5 pedig ment tovább a mellékhelyiségig és őt ott megvárta. Azt nem tudta megmondani, hogy személy5 a mellékhelyiségnél mennyit várt rá, azonban a mosdóban összecsatlakoztak és ott már együtt léptek be a WC-be. Miután a piszoárnál végeztek és mentek kifelé kezét mosni-szárítani, a sértett, aki utánuk ment a mosdóba, ismét elkezdett kiabálni, hogy,, Vádlott értsd meg, ezt muszáj elolvasnod" és nyújtotta felé a kezében lévő borítékot, amit ezután leejtett. Majd a sértett a borítékot felkapta és kiment a mellékhelyiségből. Neki nem volt ideje semmit sem csinálni. Nem zárta ki azt, hogy mondta a sértettnek, hogy hagyja békén. Sérülést nem látott a sértetten sem ekkor, sem később.

A fényviszonyokról a korábbi vallomásával egyezően nyilatkozott, azzal, hogy a mellékhelyiség előtti részen nem volt világítás, oda csak a mellékhelyiség előteréből szűrődött ki fény. Ahol a mellékhelyiségből visszafelé jövet a sértett „elégrott”, ott sötét volt, de nem volt koromsötét, egy pici munkafény volt, menekülőfény. A büfépultnál világos volt, de a büfépult előtti részről nem lehetett odalátni arra a helyre, ahol a sértett „elégrott”, mivel ellenfényben maximum szilueteteket lát az ember.

Emlékei szerint, amikor történt a cselekmény, a órákózóhely1-ben akkor már nem nagyon voltak vendégek. Vége volt már mindennek, lényegében már csak ők voltak ott. Az örök azt mondták, hogy valaki szólt nekik, hogy balhé van a pultnál, de a pultnál nem volt senki, ott nem volt balhé. Azt hogy a távoli asztaloknál ült-e valaki, azt ő nem látta, mivel a sértett előtte „ugrabugrált”.

Elképzelése szerint a sértett nem tervelte ki előre ezt az egészet, hanem amikor megsérült, akkor utána találta ki, hogy ezt ráfogja. Ezen vallomásában a sérülés keletkezésével kapcsolatban úgy vélekedett, eltérően a korábbi vallomásától, hogy a sértett nem a mosdóban, hanem a mellékhelyiség előtti székekben botlott meg és ütötte be az állát a szék karfájába, vagy az asztalba, majd beletörölte a vért az iratba és a sáljába és mehetett oda személy8-hoz, akit felhívott arra, hogy ne avatkozzon bele. Nem tartotta kizártnak azt, hogy a sértett már akkor vérzett, amikor odaugrott elé, mert sötétben találkoztak. Kizárta viszont azt, hogy a sértett a mosdóban esett el, mivel ezt ő nem látta.

Amikor a sértett azt kiabálta, hogy megütötte őt, 1-2 lépésre lehetett tőle. Amikor a mellékhelyiség bejáráthoz legközelebbi sarkához értek (a védő által csatolt alaprajzon 4-es számmal megjelölve), akkor kezdett el „ugrabugrálni” és kiabálni a sértett, ő pedig mondta neki, hogy hagyjál békén, neveld a gyerekeidet. Ezután ő próbált elmenni a sértett mellett, azonban pár lépés után, amely során

még nem ért el a büfépultig, mivel addig még 8-10 méter volt, a bejárattól a biztonsági örködamentek hozzájuk.

A sértettel való szembesítés során elmondta, hogy ő nem észlelte azt, hogy a sértett ott áll a büfépultnál és a hátát sem simogatta meg.

A vádlott vallomását önmagában értékelve azt lehetett megállapítani, hogy a vádlott alapvetően következetes vallomást tett. A vallomásaiban lévő ellenmondásokat - a sértett hány alkalommal ment oda az asztaltársasághoz, a mosdóban is át kívánta-e adni az írásait, vagy sem, egyáltalán találkoztak-e a mosdó előterében is - a bíróság nem találta olyan jelentőségűnek, amely a vádlott szavahihetőségére kihatással lett volna, figyelemmel arra is, hogy a vádlott egyes vallomásai, illetve a cselekmény között hosszú, több éves idő telt el.

A vádlott vallomása tartalmi oldalról önmagában szintén logikusnak hatott, hiszen a vádlott által hivatkozott érzelmi sértettség, vagy akár az anyagi haszonszerzés motiválhatta a sértettet arra, hogy a széles körben ismert vádlott ellen koholt büntetőeljárás kezdeményezzen.

A vádlott tagadásával szemben állt a sértett **tanú** vallomása, aki a vádlott ellen a 2009. március 25. napján kelt és a Budapesti V. Kerületi Rendőrkapitányságra 2009. március 30. napján érkezett beadványában tett feljelentést. Ebben előadta, hogy hajnali 2 óra körül néhány szót váltott a vádlottal és arra kérte, hogy olvassa el egy írását. A beszélgetésük szóváltásba, kiabálásba torkolt, aminek az lett a következménye, hogy a vádlott a bal kezével állcsúcsra ütötte őt. Az ütés következtében az eszméletét nem veszítette el, csak megszedült, a nyelvét összeharapta, sebes lett, az állán felrepedt a bőr és erősen vérzett, valamint két fogából darabok törtek le. A feljelentésében előadta azt is, hogy az ütest követően két biztonsági őr odaugrott hozzájuk, akik a vádlottat néven nevezve kérdőre vonták, hogy mit csinált. A helyiségben, ahol sötét volt, többen tartózkodtak, akik láthatták vagy hallhatták a történetet, a sértett azonban egyedül személy8-at nevezte meg mint az eset szemtanúját.

Előadta azt is, hogy még a történet napján orvosi ellátásra jelentkezett szédülés és hányinger miatt. Elismerte azt, hogy az este folyamán fogyasztott alkoholt, de azt állította, hogy a vádlott sokkal több alkoholt ivott, mint ő.

A sértett a nyomozás során tett tanúvallomásában a feljelentésével lényegileg megegyező, de ahhoz képest részletesebb vallomást tett. Elmondta, hogy a vádlottal történt veszekedést követően a mellékhelyiség elől indultak vissza úgy, hogy ő ment elől és kb. 2 lépéssel mögötte ment a vádlott. Ekkor hallotta, hogy a vádlott azt mondja neki, hogy „te csak neveld a gyerekeidet”. Mivel ő akkor nem értette pontosan, hogy a vádlott mit mondott, ezért hátrafordult és látta, hogy a vádlott ököllel felé ütött, de ez az ütés nem érte el őt, feltehetően azért, mert sötét volt, illetőleg mert kb. 2 lépés távolságban volt a vádlottól, valamint mivel a vádlottnak nem jó a látása. Ekkor ő oldalt fordult a vádlottnak, aki egy alkalommal alulról ököllel az álla alatt megütötte. Mivel az ütés következtében a szája résnyire nyitva volt, ezért az alsó és felső fogsora összeütődött, amelynek következtében három foga letört, ezen kívül a nyelvét is elharapta és az állán felszakadt a bőr, a szája vérzett és nagyon szédült.

A kijáráshoz közel voltak, így két biztonsági őr, akik azt állították, hogy a csattanást hallották, odamentek hozzájuk és a távozóban lévő vádlott karját megfogva, őt visszatartották és kérdezték tőle, hogy ezt hogyan gondolta. A vádlott erre azt válaszolta nekik, hogy „hagyják, ő csak egy barát. Ezt követően a vádlott visszaült az asztalukhoz, ő utána ment és mondta neki, hogy „én csak azt akartam, hogy ezt a levelet olvasd el, de nem gondoltam, hogy ezt csinálod, szégyelld magad”. Ekkor a vádlotton kívül az asztalnál ült még személy5 és személy4 is, akik látták azt, hogy vérzik az

arca.

Személy11 hangtechnikus ezt követően kikísérte őt a mosdóba, ahol segített neki lemosni az arcáról a vért és tett a sebre egy ragtapaszt is.

Még ugyanezen a napon elment a orvosi szolgálat1-hez, ahol látelleletet vetetett a sérüléseiről. Mivel azonban ezt követően sem múlt el a szédülése és hányingere, valamint hányt is, ezért a következő hétfőn elment a kórház2, ahol teljes kivizsgálást kért.

A sértettnek személy5 tanúval történt nyomozati szembesítése során határozottan állította, hogy személy5 nem ment ki a mellékhelyiségbe a vádlottal, őt először az asztalnál látta, azt követően, hogy őt a vádlott megütötte és ő odament ahhoz az asztalhoz, ahol a vádlott és társasága ült. Tagadta azt, hogy részeg lett volna. Azt állította, hogy csak az ütés után ment oda a sértett asztalához, előtte nem.

Az alap eljárásban a tárgyaláson a sértett az előzményekkel kapcsolatban elmondta, hogy 2006. március 01. napjától ismeri a vádlottat, akivel először csak munkakapcsolatban állt, később szerelmi viszony is kialakult közöttük és 2006. őszétől kezdve 2008. tavaszáig szeretők voltak. A szakítást követően két alkalommal találkozott a vádlottal, egyszer 2008. nyár végén az közterület1-en, ahol a vádlott szintén megütötte őt, amitől neki felrepedt a szája. Ezután két héttel később egy ismerőstől hallotta, hogy a vádlott a fesztivál1-en leesett a színpadról, aminek következtében kórházba került. Ő meglátogatta a kórházban, ez volt a másik alkalom, hogy találkoztak.

A 2009. március 19-i eseménnyel kapcsolatban a nyomozati vallomásánál is részletesebben nyilatkozott. Előadta, hogy mielőtt a szórakozóhely1-be ment, személy8-al - akit egy régi barátjának nevezett - találkozott a lakásán. Fogasztottak alkoholt, de nem voltak ittas állapotban. Ezt követően együtt mentek a szórakozóhely1-be, ahová kb. 23.00 óra körül értek oda és a büfepultnál álltak meg személy10-zel és személy12-vel együtt. Ittak egy-egy ágyas meggyes pálinkát, amire meghívták őket és két-két kisfröccsöt. Amikor ők a klubba értek, akkor a vádlott még nem volt ott, csak később érkezett. Ezt ő onnan érzékelte, hogy a vádlott végighúzta az ujját a hátán, pont ellenkező irányba, mint amerre ment. Elismerte azt, hogy még ekkor is nagyon szerelmes volt a vádlottba.

A vádlott később ellépett az asztaltól, odament hozzá a pulthoz és átölelte. Ő mondta neki, hogy ha az ölelést provokációnak szánta, akkor hagyja abba, és ezen kicsit vitatkoztak. Ő visszalépett személy8-hoz és vele beszélgetett, ekkor a vádlott eléállt, hogy elkérheti-e és ő elment vele, mert azt gondolta, hogy meg tudják beszélni a korábbi bántalmazást. Amikor leültek egy asztalhoz, akkor mondta a vádlottnak, hogy van itt két írása és szeretné, ha elolvassná, valamint számon kérte, hogy miért ütötte meg korábban és hogy lát-e abban valami sorsszerűt, hogy azt a kezét törte el, amelyikkel megütötte őt. A vádlott erre azt mondta neki, hogy „silány vagy”, mire ő azt válaszolta neki, hogy „te vagy a silány”. Ezután a vádlott ismét mondta neki, hogy „silány vagy”, eközben kirúgta maga alól a széket és elindult a mellékhelyiség felé.

Ő visszament a pultnál tartózkodó személy8-hoz, majd a vádlott után indult a mellékhelyiségbe. Amikor odaért, a vádlott éppen a WC-ből jött ki a mosdóba. Itt ismét mondta neki, hogy hadd adja oda az írásait. A vádlott az írásokat elvette tőle és ledobta a földre. Ezután egyszerre indultak el a mellékhelyiségből visszafelé.

Ekkor már éjfél után lehetett (2009. március 19.), mert már alig voltak a klubban. Elöl ment ő, a vádlott pedig mögötte. Ekkor nem veszekedtek, csak a vádlott annyit mondott, hogy „neveld a gyerekeidet”. Ő azt válaszolta, hogy „Vádlott jó, de ne velem”, közben odafordult a vádlotthoz és látta, hogy a vádlott a levegőbe ütött, majd ezt követően bal kézzel állon ütötte őt. Ahol az ütest kapta világos volt, mivel a mennyezeti lámpa adott fényt, de nem erős fényt. Az ütés következtében

megszédült, elharapta a nyelvét, szétszakadt az álla, csöpögött belőle a vér a földre. Az ütést követően két biztonsági őr odalépett hozzájuk, megállították a vádlottat, aki ment volna tovább és mondták neki, hogy „Vádlott úr álljon meg, mit csinált?” A vádlott csak nézett és azt mondta, hogy „semmi sem történt, ő csak egy barát”, majd ezután visszaült az asztalához.

Személy8, aki a büfepultnál tartózkodott, látta, hogy mit csinált a vádlott. Odament a vádlott asztalához és megpróbálta tőle ezt számon kérni. Mondta a vádlottnak, hogy undorító volt, amit csinált, hogy mert ilyet tenni, de a vádlott nem válaszolt semmit, csak nézett. Ekkor az asztalnál a vádlottal együtt ült személy5 és személy4.

Ezután ő is odament a vádlotthoz kezében a véres borítékkal és azt mondta neki, hogy „csak ezt szerettem volna odaadni”, valamint azt is, hogy „szégyelld magad, amiért ezt csináltad” és lehúzta a vért az álláról és rákente a vádlott arcára. A vádlott erre nem reagált semmit. személy11 azonban odament hozzá, kikísérte a mosdóba és mivel egy ragtapasz került az állára, lehet, hogy azt is ő ragasztotta oda. Ezt követően ő taxiba ült és hazament. Otthonról hívta a rendőrséget, mert nagyon zaklatott volt, majd két nap múlva ismét felhívta a rendőrséget.

A biztonsági őrök nem hívtak sem mentőt, sem rendőrt, mivel - véleménye szerint - féltették az állásukat. Ő sem hívott sem mentőt, sem rendőrt a helyszínen, mivel azzal volt elfoglalva, hogy mit csinál személy8, mivel látta, hogy megütötte őt a vádlott.

Elmondta azt is, hogy ő a vádlottat inni nem látta, de érezte rajta, hogy fogyasztott alkoholt és két nappal később személy10 azt mondta neki, hogy a vádlott sok whiskyt ivott akkor este.

Tagadta azt, hogy ő az írásával pénzt akart keresni, valamint azt is, hogy olyan kijelentést tett, hogy az anyagi problémái úgy fognak rendeződni, hogy a vádlottól pénzt kap.

Elismerte azt, hogy személy10-től pénzt kért kölcsön, valamint, hogy folyamatosan rossz anyagi helyzetben van, amit azzal indokolt, hogy két gyermeket nevel és szerényen él.

Azt állította, hogy a vádlott egyedül indult a mosdóba, nem követte őt személy5.

A büfepult és aközött az asztal között, ahová leültek a vádlottal kb. 5-10 méter lehetett, míg a mellékhelyiség és a bűncselekmény helye közötti távolság kb. 4 méter.

Úgy nyilatkozott, hogy az téves rögzítés, hogy csak két foga tört le, mivel három foga tört le.

A nyomozati vallomása ismertetésére úgy nyilatkozott, hogy a mosdóban kétszer adta oda a vádlottnak az iratokat, aki azt kétszer le is vágta a földre. A koncertrészt sötét volt, csak a mosdóból szűrődött ki erős fény. A rendőrségen is elmondta azt, hogy a vádlott arcát a véres kezével megsimogatta, azt azonban nem tudta megmondni, hogy ez miért nem került bele a nyomozati jegyzőkönyvbe.

A megismételt eljárásban a tárgyaláson az alap eljárásban tett vallomásával lényegében egyezően nyilatkozott azzal az eltéréssel, hogy azt állította, hogy amikor a mosdóban volt a vádlottal, akkor csak egy alkalommal adta át a vádlottnak az iratot és a vádlott egyszer dobta le. Ezen kívül amikor a mosdóból jöttek ki a vádlottal, akkor először ütött a vádlott a levegőbe, ez a mosdó kijárata előtt történt, utána mondta, hogy „neveld a gyerekeidet” és ekkor ütötte meg őt, ekkor már elhagyták a vizesblokk sarkát. Az ütés helyén normális fényviszonyok voltak, nem volt kivilágítva, de nem volt sötét.

Továbbá azt állította, hogy az ütést követően tele volt a szája vérrel, amit korábban nem mondott.

A korábbi vallomásaitól eltérően az ágyas pálinka és kisfröccs mellett két korty whisky elfogyasztását is elismerte.

Arra vonatkozóan, hogy miért csak 5 nappal a bűncselekmény elkövetése után tett feljelentést a rendőrségen a sértett azt adta elő, hogy az ügyvéd, akit felhívott, éppen külföldön tartózkodott és rá várt a feljelentés megtételével, mert ő nem akart egyedül intézkedni. Ettől függetlenül ő felhívta a rendőrséget telefonon a 107-es számon két alkalommal, ahol azt tanácsolták neki, hogy tegyen feljelentést. A bűncselekmény és a feljelentés között ő nem hívta fel telefonon a vádlottat, nem követelt tőle semmit, ellenben a vádlott felhívta őt telefonon, de ő azt kinyomta.

Azt állította, hogy a nyomozati vallomásában azért nem mondta a korábbi (közterületl-i) bántalmazást, mert nem kérdezte tőle senki.

Jelen eljárásban a tárgyaláson lényegében a korábbi vallomásaival egyezően nyilatkozott. Annyi eltérés volt a korábbi vallomásai és jelen vallomása között, hogy itt azt állította, hogy a bűncselekmény előtt két alkalommal ült külön a vádlottal, az első alkalommal minimális beszélgetés zajlott közöttük és ő visszament személy8-hoz. Ezután a második alkalommal kérte számon a vádlotton, hogy miért ütötte meg őt az közterületl-en.

Ebben a vallomásában is úgy nyilatkozott, hogy egy alkalommal nyújtotta oda az iratot a mosdóban a vádlottnak és a vádlott egyszer dobta azt le a földre (mint ahogyan a megismételt eljárásban is előadta).

Összegezve a sértett vallomását, megállapítható, hogy a sértett az eljárás során alapvetően következetes vallomást tett. Vallomásában csak kisebb ellentmondások voltak a fentebb részletezettek szerint, az ügy érdekében azonban - a vádlott őt megütötte, amelynek következtében sérülése keletkezett - nem volt tapasztalható ellentmondás a vallomásaiban. A vallomásaiban meglévő kisebb ellentmondások magyarázhatóak az időmúlással, illetve azzal is, hogy a sértett a saját elmondása szerint is alkoholt fogyasztott.

Önmagában a sértett vallomásaiban meglévő ellentmondások a bíróság meggyőződése szerint nem eredményezték azt, hogy a sértett ne lenne szavahihető.

A sértett és a vádlott vallomását összevetve, megállapítható volt, hogy azok több ponton is megegyezést mutattak:

Így az előzmények vonatkozásában egyezően állították, hogy közöttük szeretői viszony volt; azt a vádlott szakította meg; ennek ellenére a sértett továbbra is szerelmes volt a vádlottba. Ezen egyező vallomások alapján tette a bíróság a vádlott és a sértett vádbeli időben, illetve az azt megelőző kapcsolatát a tényállás részévé azzal, hogy ebben a körben elfogadta a vádlott más bizonyítékkal igazolt előadását is, hogy a kapcsolat megszakításába a sértett nem nyugodott bele, továbbra is a vádlottal kapcsolatba lépni törekedett. A vádlott vallomása ezen részének elfogadását indokolta az is, hogy a sértett nem vitatta, a még a vádbeli időszakban is fennálló érzelmi kötődését a vádlotthoz, amelyből következhet az a fajta kapcsolattartásra törekvés, amelyről a vádlott beszámolt. Mindezt megerősíteni látszik az is, hogy a vádbeli napon is - a lentebb részletezett tanúvallomások által igazoltan - a sértett ment oda a vádlotthoz az írásait neki megmutatni, amely szándékát maga a sértett sem vitatta.

A vádbeli cselekménnyel kapcsolatban egyezően állították azokat a tényeket, hogy:

- mielőtt a sértett a sérülését elszenvedte, ketten külön ültek és beszéltek egymással;
- amikor a vádlott a mellékhelyiségbe ment, a sértett is utána ment és itt az írását át akarta adni a vádlottnak;
- miután a mellékhelyiséget elhagyták, annak a bejáratához közeli sarkától néhány méterre ismét beszéltek egymással (a sértett szerint itt történt a megütése);

- a bűncselekmény után a sértett odament a vádlott asztaltársaságához és véres volt az irat, amit a vádlottnak nyújtott.

Mivel az előzőekben említett közös vallomáselemekhez mind a sértett, mind a vádlott eltérő magyarázatot fűzött, ezen elemeket a bíróság mint a tényállás csomópontjait vette figyelembe, az egyes konkrét történéseket azonban a lentebb részletezettek szerint elfogadott egyes vallomások függvényében állapította meg.

Arra tekintettel, hogy önmagában a bíróság sem a vádlott, sem a sértett vallomását nem találta kétségesnek, az egymásnak ellentmondó vallomások azonban egyszerre igazak nem lehetnek, a vallomásokat az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében vizsgálta.

A szűkebb értelemben vett vádlotti védekezés - azon tényállítás, hogy a vádlott nem ütötte meg a sértettet - mellett közvetlen személyi bizonyítékként, a vádlott zenésztársa (a zenekar1 billentyűse), **Személy5** tanú vallomása állt a bíróság rendelkezésére.

A tanú a nyomozás során elmondta, hogy a sértett kb. 23.00 óra körüli időben merev részeg állapotban odament az asztalukhoz és elkezdett üvöltözni velük. Először nem is értették, hogy mit akar tőlük, majd utána vált világossá számukra az, hogy a sértett a vádlottal kívánt beszélni és egy papírt akart a részére átadni. Ők megkérték a sértettet, hogy hagyja őket békén, mert más okból gyűltek össze, mire a sértett el is ment, azonban ezt követően még egyszer, vagy kétszer visszament hozzájuk és ugyanúgy a vádlottal kívánt beszélni.

A vádlott az asztaluktól csak egy alkalommal távozott el, amikor vele együtt WC-re ment. Miközben mentek együtt a WC-re, megjelent a sértett és megint beszélni akart a vádlottal, aki beszélt is vele, de ő nem értette, hogy mit akart a sértett a vádlottól, csak azt, hogy egy papír átadását erőltette. Ezután a vádlottal együtt ketten elmentek WC-re, majd vissza az asztalukhoz. Nem említette azonban, hogy akár a mosdóban, akár visszafelé találkoztak volna a sértettel.

Röviddel ezután megjelent az asztaluknál a sértett és odadobta a vádlottnak a korábban említett papírt. Ekkor ő a sértetten semmilyen sérülést, vért, dulakodásra utaló nyomot nem látott, talán csak a kezén volt valami, mert azt mutogatta.

A tanú megerősítette azt, hogy személy8 este folyamán a sértett társaságában volt, ő is elég ittas állapotban volt és a sértettet csitíttatta.

Határozottan állította a tanú, hogy nem történt olyan, hogy a vádlott a sértettet bántalmazta, mivel ő nem látott ilyet, pedig „mindvégig vele volt”.

Az alap eljárásban a tárgyaláson személy5 tanú a korábbi vallomásától eltérően azt állította, hogy azon kívül, hogy a sértett kétszer vagy háromszor odament az asztalukhoz, a vádlott és a sértett egy alkalommal beszélgettek a pultnál is.

Korábbi vallomásától eltérően, most már azt állította, hogy amikor ő a vádlottal elment WC-re, és mentek visszafelé, akkor a vádlott szintén beszélgetett a sértettel, ő ekkor odébb ment és várta a vádlottat, de azt nem hallotta, hogy mit beszéltek. Elmondása szerint a világítás gyér volt azon a helyen. Ezután ő és a vádlott visszamentek az asztalukhoz.

Nem vitatta, hogy a sértett állán is volt sérülés, de ő a szájsérülésére emlékezett. A sértett ruházatán lévő vérré nem emlékezett, azonban a papírcsomagon lévő vérré igen.

Elmondása szerint a vádlott is fogyasztott alkoholt, de nem volt ittas. A sértett mondta nekik, hogy lehetnek ilyen férfiak, hogy nem tesznek semmit, de ő nem értette, hogy a sértett ezt miért mondta.

Ismételten azt állította, hogy a vádlott csak egy alkalommal ment el asztaltól, amikor vele WC-re ment.

A megismételt eljárásban a tárgyaláson lényegében a korábbi tárgyaláson tett vallomásával egyezően nyilatkozott, azzal az eltéréssel, hogy ekkor azt állította, hogy a vádlott és a sértett a mosdóban is találkoztak. Arra azonban nem emlékezett, hogy a sértett leesett papírokat vett volna fel.

Jelen eljárásban a tanú elmondta, hogy a sértett a mosdóban egy paksamétát akart a vádlottnak átadni, de a vádlott azt nem vette át tőle. A mellékhelyiségből a sértett és a vádlott ment ki először, akik egymás mellett haladtak, ő pedig utánuk ment 2-3 lépésre mögöttük. Majd ezt követően ő meg is állt, mert nem volt neki fontos az, hogy hallja, hogy ők ketten mit beszélnek egymással. 3-4 percig várt rájuk, mivel gondolta, hogyha együtt mentek ki, akkor együtt is mennek vissza. Ezt követően a vádlottal együtt visszament az asztalukhoz.

A sértett ezt követően ismét megjelent az asztaluknál, ekkor ő látott rajta sérülést, a szája vérzett, de véres volt a nála lévő papír is. Ahol a vádlott és a sértett megálltak, ott nem volt túl világos, de nem volt vaksötét sem, a mellékhelyiség környéke rendesen ki volt világítva. Ismét megerősítette azt, hogy ő végig a vádlottal volt.

Arra nem emlékezett, hogy a vádlott félrehúzódott a sértettel beszélni.

A nyomozati vallomása ismertetését követően elmondta, hogy a vádlott és a sértett találkozásával kapcsolatban általa a nyomozás során említett „WC-re menet közben”-nel azt akarta mondani, hogy már visszafelé jöttek a WC-ről. Azért kerülhetett a vallomásába tévesen ez, mivel a nyomozás során nem olvasta el a vallomását, úgy írta alá. A részletek, mint például a mosdó előtti dolog nem került szóba a rendőrségen, nem is kérdezték tőle, azért nem nyilatkozott ezekről. A sértettnek mind a kezén, mind a száján látott sérülést, a száját azért nem mondta a rendőrségen, mert nem kérdeztek rá.

A sértettel való szembesítésről készült jegyzőkönyv - amelyben csak kézsérülésre nyilatkozott - ismertetése után azt állította, hogy már túl régen volt, nem emlékszik a részletekre, de akkor kézsérülésre emlékezett.

Személy8-cal való szembesítésről készült jegyzőkönyv ismertetése után úgy nyilatkozott, hogy a vádlott a WC-re menet vonulhatott félre a sértettel, mert akkor is találkozhattak vele. A sértett arcán látott csak sérülést, a kezén nem.

Személy8 tanúval történő nyomozati szembesítése során elmondta azt is, hogy miután a sértettet az asztaluktól elküldték és utána másodszorra visszament, akkor a vádlottal félrevonultak az asztaltól pár méterre. Továbbá amikor mentek a WC-re a vádlottal és a sértett odament hozzájuk, akkor ő arrébb ment pár méterre tőlük, ott megvárta a vádlottat és úgy mentek tovább ketten a WC-re.

A biztonsági őrével kapcsolatban elmondta, hogy ők akkor mentek oda, amikor a sértett másodszorra ment oda az asztalhoz és próbálta a papírt átadni, akkor megpróbálták csitítani a sértettet.

A nyomozati vallomásától eltérően azt állította, hogy látott sérülést a sértett arcán, talán a szája vérzett, de nem volt feltűnő, nem ömlött belőle a vér, csak a sértett mutogatta.

A sértett-tanúval történő nyomozati szembesítése során elmondta, hogy amikor a WC felé összefutottak a sértettel, akkor ő előre ment. Azt állította, hogy a vádlotthoz az este folyamán nem mentek oda a biztonsági őrök. Olyan nem volt, hogy az este folyamán a vádlott a sértettel kiabált volna. Amikor a sértett az asztalukhoz ment, akkor az asztalnál rajta kívül személy7, személy4, személy11 és a vádlott voltak.

A vádlott személy5 tanú vallomására észrevételezte, hogy „pár dologra nem emlékszel személy5”, ugyanis amikor a sértett visszafelé ment és kiabált, a biztonsági őrök odamentek hozzájuk, de akkorra személy5 már visszaindult az asztalukhoz és mire ő odaért, akkor személy5 már az asztalnál ült.

Személy5 tanú a vádlott észrevételére módosította a vallomását úgy, hogy azt állította, hogy egy ideig ott állt a sértett és a vádlott mögött, de egy idő után valóban visszaindult az asztalhoz, így biztonsági őröket ő nem látott, az asztalhoz azonban már egyszerre értek a vádlottal. Azt állította, hogy nem emlékszik, de elfogadhatónak tartja a vádlott állítását is, amely szerint WC-re menet a vádlott vett két széket és a sértettel leültek, eközben ő lassabban mehetett, így érthette őt utol a vádlott a WC-n.

Személy5 tanú vallomását a bíróság önmagában is aggályos bizonyítéknak találta. Az eljárás során ugyanis a tanú következetlen vallomást tett, amelyben jól érzékelhetően végig igyekezett igazolni a vádlott védekezését. Ez abban nyilvánult meg, hogy a tanú folyamatosan a vádlotti vallomáshoz igazította a saját vallomását, így küszöbölve ki ezzel a saját és a vádlott vallomása közötti ellentmondásokat. Azt azonban nem tudta megindokolni elfogadható módon, hogy a vallomásait miért változtatja meg, pl. olyan lényeges tény tekintetében is, hogy a biztonsági őrök odamentek-e, vagy sem a vádlotthoz.

Ezen utóbb említett körülménynek azért volt különösen nagy jelentősége, mivel személy5 tanú vallomása egyértelműen azt kívánta igazolni, hogy ő mindig a vádlottal volt, így ha a vádlott a sértettet megütötte volna, azt neki látni kellett volna. Viszont a vádlott észrevételére tett utolsó vallomásmódosítása éppen ezt az állítását cáfolja, hiszen ezzel maga is elismeri, hogy éppen annál a szituációnál nem volt jelen, ahol a sértett állítása szerint a sérülését elszenvedte.

A hivatkozott körülmények miatt a bíróság személy5-öt nem találta szavahihető tanúnak, és mivel a vallomása abban a tekintetben, hogy a sértett bántalmazásakor ő a vádlott társaságában lett volna, nem csak a sértett, hanem a biztonsági őrök lentebb ismertetett vallomásával is szemben állt, vallomását ebben a vonatkozásában nem fogadta el.

Figyelemmel arra, hogy a bíróság személy5 tanú vallomását elvetette, nem maradt olyan bizonyíték, amely a vádlott számára a bűncselekmény idejére kvázi alibit biztosított volna, ezzel a tagadásban megnyilvánuló védekezését alátámasztotta volna.

A vádlotti védekezést abban a vonatkozásban, hogy a sértett magatartását a bosszú motiválta, alátámasztotta *személy9 tanú*, a vádlott és a sértett ismerősenek vallomása. A tanú a vádbeli időben nem volt jelen a helyszínen, így az eseményekről nem volt tudomása. A tanú elmondta, hogy a sértett nem tudta feldolgozni a vádlottal történt szakításukat, fenyegetőzött, hogy megöli, kicsinálja a vádlottat.

Tagadta azt, hogy őt a vádlott bármikor bántalmazta volna, amely körülménynek egyébként a jelen ügy elbírálása szempontjából semmilyen jelentősége nem volt.

Személy13 és **személy14 tanúk**, a vádlott barátai, azt állították, hogy beszéltek a sértettel, aki nem tudott abba belenyugodni, hogy megszakadt a kapcsolata a vádlottal és bosszút forralt ellene, azt mondta, kicsinálja, elszedi a pénzét, botrányt csinál az apja előadásán.

A bíróság személy9, személy13 és személy14 tanúk vallomásaival kapcsolatban azt állapította meg, hogy annak a ténynek az igazolására alkalmasak ugyan, hogy a sértettnek szerelmi csalódása okán lehetett bosszúállási szándéka a vádlott irányába, mivel azonban ezek a vallomások ezt a bosszút nem hozzák konkrétan összefüggésbe a vádbeli napon történetekkel, így nem alkalmasak azon vádlotti állítás igazolására, hogy a sértett hamisan vádolta volna meg a vádlottat.

Személy15 tanú, aki a vádlott barátja és a sértett korábbi szeretője, azt állította, hogy a sértett neki azt mondta a sérüléséről, hogy elesett, de a vádlottat hamisan megvádolta, hogy őt megütötte. A bíróság a tanú ezen állítását nem fogadta el. Ennek oka az volt, hogy a tanú a vádlottal való jelenlegi és a sértettel való korábbi viszonya miatt nem volt érdektelen tanúnak tekinthető. Emellett a sértett cáfolta azt, hogy a tanúnak ilyen kijelentést tett volna, amely kijelentése életszerűen igaznak hatott, amiatt, mivel ha a sértett valóban bűncselekményt megvalósító módon koholt büntetőeljárást

kezdeményezett volna a vádlott ellen, teljesen az érdekei ellen hatott volna az, hogy ezt a tényt éppen a vádlott barátjával ossza meg.

Ezzel szemben a sértett vallomását - különösen azon tényállítását, hogy őt a vádlott megütötte - alátámasztotta a klubba vele érkező barátja, **személy8 tanúnak** - a tárgyaláson a Be. 296. § (2) bekezdés b./ pontja alapján felolvasott - vallomása. személy8 tanú, aki a vádlott által sem vitatottan jelen volt a vádbeli időben a helyszínen, azt állította, hogy szemtanúja volt a történeteknek és vallomásában lényegileg a sértettel egyezően nyilatkozott.

A nyomozás során a tanú elmondta, hogy a szórakozóhely1-ben volt a sértettel, amikor odament hozzájuk a vádlott azzal, hogy szeretne a sértettel beszélni, majd leültek a tőle kb. 5 méterre lévő asztalhoz. Azt nem hallotta, hogy mit beszéltek egymással, csak azt, hogy a vádlott nagyon „osztotta” a sértettet, majd hirtelen a vádlott felállt, még a székét is kirúgta maga alól és otthagya a sértettet a WC felé ment. A sértett ekkor visszament a tanúhoz és mondta neki, hogy egy papírt szeretett volna a vádlottnak odaadni, ezzel idegesítette fel.

Ezután a sértett elment a vádlott után a WC-re, hogy beszéljen vele. Pár perc múlva látta, hogy együtt mennek visszafelé, a sértett a vádlott jobb oldalán, amikor a vádlott - oda sem nézve - a bal öklével állon ütötte a sértettet. Az ütésről a sértett feje hátracsuklott és amikor a sértett visszament hozzá, akkor látta, hogy az állából ömlik a vér. Később tudta meg, hogy a nyelvét is elharapta, két fogából törtek le darabok és agyrázkódása is volt.

Az ütés után a vádlott ment tovább, azonban odaugrott hozzájuk két biztonsági őr, hogy megnézzék, hogy mi van vele. Később tudta meg a sértettől, hogy a vádlott csak annyit mondott a biztonsági őröknek, hogy „semmi baj, csak egy ismerős” és ment tovább.

Később a sértett odament a vádlotthoz és oda akart adni neki egy borítékot, amire az állából csorgott a vér. A vádlott azonban a földre dobta a borítékot és azt mondta a sértettnek, hogy „húzzon már el”. Ezután a sértett sérüléseit ellátták, a sértett pedig őt nyugtatta, mivel olyan ideges lett, hogy neki akart menni a vádlottnak, de erről a sértett lebeszélte.

Személy5 tanúval történő nyomozati szembesítése során elismerte azt, hogy mind a sértett, mind ő, fogyasztottak alkoholt az este folyamán, 2-2 fröccsöt, de tagadta azt, hogy részekek lettek volna. Azt állította, hogy amikor a vádlott és a sértett jöttek a WC-ről, akkor is próbálta a sértett átadni a

paksamétát a vádlottnak.

A tanú a bíróságra 2013. január 29. napján érkezett írásbeli vallomásában a nyomozati vallomásával egyezően nyilatkozott. Elmondása szerint a bűncselekménykor ő a büfépultnál állt, kb. 8-10 méterre a vádlottól és a sértettől. Nem volt sötét, minden kivehető volt. A bűncselekmény elkövetésekor a hely nem volt még üres, az asztaloknál ültek egy páran.

A bíróságra 2014. augusztus 11. napján érkezett írásbeli vallomásában a korábbi vallomásaitól eltérően azt állította, hogy a bűncselekmény előtt a sértett ment oda a vádlott asztaltársaságához, ahol vitatkoztak valamin és a sértett oda akart adni a vádlottnak egy paksamétát, de az nem kért belőle. Amikor a bűncselekmény történt max. 7-8 méterre lehetett tőlük. Ezen vallomásához egy saját maga által készített helyszínrajzot is csatolt, amelyben a bántalmazás helyét hozzávetőlegesen a sértett által megjelölt helynek megfelelően rajzolta be.

A bíróság személy8 tanú vallomását önmagában nem találta aggályos bizonyítéknak, annak ellenére, hogy a vallomása teljes mértékben nem volt következetes, ugyanis a tanú az elsődleges nyomozati vallomásában még azt állította, hogy a vádlott ment oda a sértetthez, míg az utolsó írásbeli vallomásában már arról számolt be, hogy a sértett ment oda a vádlott asztaltársaságához. A bíróság azonban sem a tanú vallomása ezen önellentmondó részének, sem annak a ténynek, hogy a vallomása a sértetti vallomástól eltért abban, hogy a WC-ből visszafelé menet a sértett és a vádlott hogyan helyezkedtek el, nem tulajdonított olyan jelentőséget, ami a vallomás hitelét megkérdőjelezte volna. Mégpedig azért nem, mert a tanú az eljárás fő kérdése tekintetében (megütötte-e a vádlott a sértettet) végig következetesen nyilatkozott. Vallomása ebben a kérdésben kellően részletes és meggyőző volt (pontosan leírta a bántalmazási mechanizmust), sőt a vallomását élményszerűvé tette az az érzelmi színezet, amely a tanú első írásbeli vallomásában jelent meg. Ebben a vallomásában az eseményeket egyébként tárgyilagosan előadó tanú a felháborodásának is hangot adott a vádlott magatartása miatt.

A sértett vallomását alátámasztó személyi bizonyítékként értékelte a bíróság a vádbeli időben a helyszínen biztonsági őrként dolgozó személy1 és személy2 tanúk vallomása, az alábbiak szerint:

Személy1 tanú a nyomozás során előadta, hogy általuk ismeretlen vendégek mentek oda hozzájuk azzal, hogy „egy férfi felpofozott egy hölgyet”. Kinéztek az oszlop mögül és már látták is őket, valamint azt is, hogy a sértett vérzik. Ezután odamentek és akkor látták, hogy a férfi a vádlott, a hölgy - aki a sértett volt - pedig szintén állandó vendégük. A sértett szájából ömlött a vér és azt kiabálta, hogy „megütött! Hogy lehetett ilyen szemét!”, a vádlott pedig azt mondta, hogy nem történt semmi.

Azt állította a tanú, hogy mielőtt odamentek hozzájuk a vendégek, nem hallottak csattanást, vagy pofont.

Az alap eljárásban a korábbi vallomását kiegészítve személy1 tanú a fényviszonyokról úgy nyilatkozott, hogy gyengék voltak, majdnem sötét, félhomályszerű volt, csak néhány lámpa volt felkapcsolva.

Állítása szerint a sértett neki elesettnek tűnt.

A megismételt eljárásban ezen túl a tanú elmondta, hogy amikor a vendégek szóltak nekik, akkor ők a bejáratnál voltak.

Összegezve a tanú vallomását, abból azt lehetett megállapítani, hogy a tanú nem látta azt, hogy a

vádlott a sértettet megütötte volna, csak közvetett, hallomástanúja volt egy nő bántalmazásának, és mivel azonnal a bántalmazás helyére ment, vallomása szerint az is egyértelmű volt a számára, hogy a bántalmazott nő a sértett, a bántalmazó férfi pedig a vádlott volt, amely meggyőződése megerősödhetett azáltal is, hogy a sértettől elhangzott az, hogy a vádlott ütötte meg őt.

Személy2 tanú a nyomozás során előadta, hogy vendégek hívták fel a figyelmet arra, hogy hangos szóváltás van a pultnál. Amikor odamentek, akkor látták, hogy a sértettnek vérzik a szája és kiabált, hogy „rohadék”, meg ehhez hasonlókat, míg a vádlott csak hallgatott. A sértettnek nem ömlött a vére, csak egy kisebb sérülés volt a száján. A vádlott nem volt ittas, míg a sértett igen. Ezt követően a vallomását úgy módosította, hogy egy vendég ment oda, hogy hangos szóváltás van, de arra nem emlékezett, hogy ez a vendég említette volna, hogy bántalmazás történt.

A megismételt eljárásban pontosította a nyomozati vallomását azzal, hogy miután szóltak nekik és a pult felé indult, akkor látta, hogy a pultnál nincs semmi, de a pult és az asztalok közötti részen azt tapasztalta, hogy a sértett a vádlottal kiabált, a vádlott azonban nem szólt semmit. Csattanásra nem emlékezett.

Jelen eljárásban fenntartva a korábbi vallomásait úgy nyilatkozott, hogy arra már nem emlékszik, hogy egy vagy több vendég ment oda szólni nekik. Azt nem tudta megmondani, hogy ki volt az a vendég, aki neki szólt, de kizárta a vádlottat, a sértettet és személy1-et.

Összegezve személy2 tanúvallomását, a tanú nem számolt be bántalmazásról, csak a vádlott és a sértett veszekedéséről. Egybehangzóan nyilatkozott azonban személy1-el abban a tekintetben, hogy történt egy olyan esemény a vádlott és a sértett között, amelyre kívülálló vendég vagy vendégek figyeltek fel, akik szükségesnek tartották, hogy ezt a biztonsági őröknek jelezzék. Ők erre a jelzésre mentek a helyszínre, és ott a már sérült állapotban lévő sértettet találták, amint az a vádlottal veszekedett.

Személy8, személy1 és személy2 tanúk vallomását a bíróság olyan személyi bizonyítékoknak fogadta el, amelyek alkalmasak voltak a sértett azon állításának a megerősítésére, hogy a vádlott megütötte őt. Személy8 tanú az eset szemtanúja volt, az önmagában hitelesnek ítélt vallomásával szemben egyedüli kétségként csak az merülhetett fel, hogy mivel a sértettel együtt érkezett a szórakozóhelyre és a sértett társaságában volt, így nem tekinthető teljes mértékben érdektelen és elfogulatlan tanúnak.

A vallomásával szemben egyedüliként felhozható kételyt azonban teljes mértékben eloszlatta a biztonsági őr tanúk vallomása, hiszen mivel ők sem a vádlotthoz, sem a sértetthez nem kötődtek, teljes mértékben érdektelen és elfogulatlan tanúknak voltak tekinthetők.

Ezen tanúvallomások közül személy1 tanú vallomásában, ha származékosan és nagy vonalakban megfogalmazva is, de megjelenik az a bántalmazási elem, amiről személy8 tanú is beszámolt. Nagyon fontos kiemelni azt is, hogy személy1 tanú származékos vallomása, szintén kívülálló, emiatt érdektelen, az esetet közvetlenül érzékelő személyek elmondásán alapult. Ennek nem csak azért van jelentősége, mert a vallomásában foglaltak emiatt objektív adatnak hatnak, hanem azért is, mert így már személy8 tanú vallomásán kívül, más forrásból származó adat is rendelkezésre áll arra vonatkozóan, hogy a sértettet a vádlott megütötte.

Azt a tényt, hogy személy2 tanú a sértett bántalmazásáról nem számolt be, a bíróság azért nem tekintette személy1 tanú vallomása ellen ható körülménynek, mert ezen vallomás is egyértelműen egy, a vádlott és a sértett közötti konfliktushelyzetet írt le, megemlítve a sértett sérülését is.

Az előbbieken említett egymást erősítő tanúvallomásokkal szemben nem foghatott helyt a vádlott védekezésének azon eleme, hogy személy8 tanú fizikailag sem láthatta az eseményeket, mivel a helyszínre történő rálátást a helyiségben lévő oszlopok (amelyek a tanú által készített helyszínrajzon nem szerepelnek) és fényviszonyok nem tették lehetővé. Ezzel kapcsolatban a bíróság megvizsgálta a védő által benyújtott **szórakozóhely1 alaprajzát**, amely a bűncselekmény elkövetése napján a bíróság által a tényállásban megállapított helyiségekből állt.

Az alaprajz alapján a bíróság megállapította, hogy a büfepult előtt elhelyezkedő személy8 szemtanúnak volt objektív lehetősége a sértett megütését látni. Erre a megállapításra a bíróság abból vont következtetést, hogy több olyan, a vádlott és a sértett, valamint a szemtanú elhelyezkedését ábrázoló síkbeli pont jelölhető be a rajzon, amelyek összeköthetők úgy, hogy az összekötő egyenes nem metszi a rajzon fekete négyzettel jelölt oszlopokat. Ha pedig ilyen elhelyezkedések vannak, az azt jelenti, hogy a szemtanú helyszínre rálátását nem akadályozta a tartóoszlop. Igaz ez az összefüggés akkor is, ha az alaprajzon a szemtanú és az események helyének a bejelölése pontatlan. Természetesen tényként megállapítható az is, hogy olyan elrendezés is létezik, amelyben a szemtanú nem lát rá a helyszínre. Viszont a bíróság az alaprajzot mint okirati bizonyítékot nem csak önmagában, hanem a többi bizonyítékkal együtt értékelte. Mivel személy8 tanú vallomását a fent írtak szerint elfogadta, a helyszínrajzot olyan bizonyítéknak találta, amely önmagában az előbbieken kifejtettek miatt nem volt alkalmas a tanú vallomásának megcáfolására.

A bíróság azt is megállapította, hogy a fényviszonyok miatt láthatta a szemtanú a történeteket, mivel azt senki sem állította, hogy a bűncselekmény helyén sötét volt (kivéve a sértett a feljelentésében, azonban azt utána pontosította), még a vádlott is azt mondta, hogy menekülő fény volt, a plafonba szerelt lámpák világítottak.

A büfepultra vonatkozóan mindenki azt állította, hogy ott világos volt. Ez a körülmény azonban nem zárta ki azt, hogy személy8 tanú a világosabb helyről ne láthatta volna azt, ami a gyengébb megvilágítású helyen történik, mivel nincs olyan fizikai törvényszerűség, hogy egy világosabb helyről ne lehetne egy sötétebb helyre látni. (Világos szobából a sötét utcára kilátás nem a fényviszonyok miatt, hanem az ablaküveg tükröződése miatt nehező el.)

Személy8, személy1 és személy2 tanúk - akik a sértett bántalmazásáról közvetlenül, illetve közvetve, de nem a sértettől szereztek tudomást - vallomása mellett származékos személyi bizonyítékként állt a bíróság rendelkezésére azon tanúk vallomása is, akik magától a sértettől szereztek tudomást arról, hogy a sértettet a vádlott megütötte:

- A sértett barátnője, **személy16** hallomástanú azt vallotta, hogy ő még aznap felment a sértetthez, aki sírt, el volt keseredve. Láta a felszakadt állát, amelyen tapasz volt és fel volt dagadva. Ő kísértte el a sértettet a kórház3-ba.

- **Személy17 tanú** szociális munkás és **személy18 tanú** pszichiáter vallomásai.

Mivel az említett tanúvallomások származékos bizonyítékok, így ezen vallomások elfogadása értelemszerűen a sértett vallomása elfogadásának volt a függvénye. Arra tekintettel, hogy a bíróság a lentebb írtak szerint a sértett vallomását fogadta el, így ezen származékos bizonyítékokat is elfogadta mint a sértetti vallomásokat megerősítő vallomásokat.

A sértett vallomását alátámasztó személyi bizonyítékokon túl objektív bizonyítékként támasztotta

alá a bűncselekmény elkövetését a sértett sérülésének ténye, amely sérülést, illetve annak keletkezési módját a bíróság együtt vizsgálta azon vádlotti védekezéssel, hogy a vádlott az általa hivatkozott kézsérülése miatt fizikailag képes volt-e a sértett által előadott sérülés okozására.

A vádlott azon állítását, hogy a bal kézsérülése és a vállának betegsége miatt a sértett által előadott ütest nem tudta volna kivitelezni, alátámasztotta személy19 és személy20 tanúk vallomása.

Személy19 tanú baleseti sebész, a vádlott kezelőorvosa. Elmondása szerint miután a vádlott leesett a színpadról és megsérült, azt követően ő a gyógyulását végigkísérte a kórházi

szakasztól a rehabilitációs időszakig, amelybe beletartozott a kontrollidőszak is, amely ebben az esetben legalább 2 év volt. Figyelemmel a sértett sérülésire, álláspontja szerint a vádlott a balesetét követő fél évvel elméletileg ilyen jellegű ütest nem tudott véghezvinni. Egy ilyen ütésnél feltétlenül nagy szövetkárosodás és fájdalom lépett volna fel, ami miatt biztosan orvoshoz kellett volna a vádlottnak fordulnia, azonban ilyen újabb trauma miatt hozzá nem fordult a vádlott.

Személy20 tanú, Dévény terapeuta, a vádlottat 2010. január 07. napjától 2010. június 25. napjáig kezelte. Amikor a vádlott hozzájuk ment, akkor alsó és felső végtagfájdalma volt, a bal kezét fájlalta, azzal sem fogni, sem ütni nem tudott és ez bizonyára fennállt előtte is. Azt állította, hogy a vádlott közepes erejű ütésre nem volt képes a bal kezével, mivel annak használatakor fájdalmat jelzett.

A bíróság személy19 és személy20 tanúk vallomásával kapcsolatban fontosnak tartja kiemelni, hogy a tanúk végső soron nem zárták ki azt, hogy a vádlott az ütőmozdulat kivitelezésére képes volt, csak azt állították, hogy az ilyen mozdulat fájdalommal, esetleg sérüléssel járt volna.

A bíróság azonban azt a tényt, hogy a vádlott képes volt a sértett és személy8 tanú vallomásában szereplő bal kézzel, alulról felfelé irányuló ökölütés kivitelezésére, nem az említett tanúk vallomása alapján, hanem az igazságügyi orvosszakértői vélemények, valamint a kiegészítő együttes igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján állapította meg, mivel azt a kérdést, hogy a vádlott, az akkor egészségi állapotában képes volt-e a sértett által elmondott ütés kivitelezésére, orvosszakértői kérdésnek tartotta.

A szakértő2 igazságügyi szakértő által adott **8274-3283/2009. számú igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény** a rendelkezésre álló **orvosi iratok** és a sértett személyes vizsgálata alapján rögzítette a sértett sérüléseit. A sértett 2009. március 18. napján az álltájék - az áll bőrének repesztett sebzésével, mindkét oldali felső l-es és jobb alsó l-es kisörlők zománcának letörésével, a nyak rándulásával járó - zúzódását és enyhe fokú agyrázkódást szenvedett el. Sérülései ellátására másnap került sor, az agyrázkódás következtében hányinger, émelygés, szédülés még kb. 2 hétig fennállt.

A sérülések az állat ért nagyerejű, alulról felfelé irányuló tompa erőművi behatásra keletkeztek és létrejöttek a sértett elmondása szerinti bántalmazáskor, azaz ökölrel való nagyerejű megüttetésekor. Az összes sérülés egyetlen erőbehatás következménye.

Az elszenvedett sérülések büntetőjogi gyógytartama egyesével és összességükben is 8 napon belüliek, azonban az erőbehatás nagyságára és a sértett testtájakra figyelemmel, a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb, azaz 8 napon túl gyógyuló sérülés (pl. állkapocstörés, több fog elvesztése, közepes fokú agyrázkódás, stb.) bekövetkezésével is reálisan kell számolni, amelynek az elmaradása csak a véletlenen múlt.

A szakértő² igazságügyi szakértő által adott **766/2012. és 767/2012. számú igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény** a sértett sérüléséről megállapította, hogy 2009. március 18. napján az állcsúcs mintegy 1 cm-es, felületes sebét, mindkét felső, valamint a jobb alsó kisörlő fogak koronája egy-egy kisebb darabjának letörését, valamint a nyaki gerincszakasz rándulását szenvedte el. A fogzománc sérüléseit fogorvos szakszerűen ellátta, álltáji sérülése szövődménymentesen

gyógyult. A sértett szubjektív nyaki panaszai jelen ügy tárgyát képező bántalmazással nem állnak összefüggésben.

A sértett sérülései maradandó fogyatékoság és súlyos egészségromlás kialakulása nélkül gyógyultak. A letört fogkoronák maradandó esztétikai károsodásnak minősülnek.

A sértett sérülései tipikusan ökölbe zárt kézzel, vagy kéztővel történt közepes erejű ütés során keletkezettek, azonban nem zárható ki az indirekt keletkezési mód sem, vagyis a nyitott száj mellett, az állcsúccsal valamilyen sima felületű nagyobb berendezési tárgynak (asztal, szék, pad, stb.) történő nekiesés sem.

Emellett a szakértői vélemény a vádlott korábbi sérülésével kapcsolatban rögzítette, hogy a vádlott 2008. augusztus 18. napján történt magasból leesése kapcsán a baloldali orsócsont csuklózületi végének darabos, többszörösen ízületbe hatoló, jelentős elmozdulással járó törését, valamint a sípcsont bokaízületi felszín porckárosodásával és az ízület ficamával szövődött bal kül- és belboka törését szenvedte el. Elsődleges ellátása során orsócsontját fedetten helyretették, majd a csuklózületet áthidaló külső rögzítővel stabilizálták a törést. A kezelőorvos által kiállított igazolás szerint a csuklótáji sérülés rehabilitációja igen lassú volt, a külső rögzítést a lassú csontképződés miatt tartósan fent kellett hagyni. A tartós szakgyógytornász kezelése ellenére is csak 3/5 izomerős, kímélő kényszertartás volt elérhető kb. egy évig.

A szakértői vélemény megállapítása szerint nem áll rendelkezésre olyan objektív orvosi adat, amely alapján a vádlott ne lett volna képes arra, hogy az általa 2008. augusztus 18. napján elszenvedett csuklótáji orsócsonttörés miatt 7 hónappal később ne lett volna képes arra, hogy ökölbe szorított bal kezével egy közepes erejű ütest mérjen a sértett arcára.

A hivatkozott szakértői vélemény tartalmazza azt is, hogy a szakértő életszerűtlennek tartja azt, hogy egy jobbkezes ember néhány hónappal korábban súlyos sérülést szenvedett és a még nem teljesen gyógyult bal öklét használja ütés során. A szakvélemény ezen megállapítását a bíróság úgy értékelte, hogy a szakértő nem valószínűsítette azt, hogy a vádlott a bal kezét használta volna egy esetleges ütés során. Külön ki kell emelni azonban azt, hogy az életszerűség megítélése nem orvosszakértői kompetencia, ugyanígy annak a ténynek a megállapítása sem, hogy a vádlott ütött-e, és ha igen, akkor melyik kezével, mivel ez a bíróság feladata.

Szakértő² és szakértő¹ igazságügyi szakértők a **5066-7866/2014. számú kiegészítő együttes igazságügyi orvosszakértői lelet és véleményükben** a korábbi szakvéleményekben foglaltakat fenntartották azzal a kivétellel, hogy szakértő² a 8274-3283/2009. számú igazságügyi orvosszakértői lelet és véleményt módosította az újabb adatok birtokában a 766/2012. és 767/2012. számú igazságügyi orvosszakértői lelet és véleménynek megfelelően annyiban, hogy az erőbehatás nagysága közepes erejű lehetett.

A kirendelő határozatban feltüntetett téves időpont következtében, a kiegészítő szakértői

véleménybe is tévesen lett feltüntetve 2009. augusztus 17. napjának a cselekmény időpontja (2009. március 19. helyett).

A kiegészítő szakvélemény figyelembe vette a vádlottnak 13 éve fennálló vállproblémáját is, amely alapján megállapította, hogy a cselekmény időpontjában a vádlott a bal vállának egészségi státusza miatt lehetett abban az állapotban, a korábban sérült bal kezére is figyelemmel, hogy bal kezével ököllel, felfelé, állcsúcsra tudja ütni a sértettet úgy, hogy a sértett ennek következtében a korábban rögzített sérüléseket szenvedje.

Megállapította továbbá, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehetséges annak orvosszakértői eldöntése, hogy a sértett sérülései ököllel való megüttetés, vagy indirekt módon, sima kemény tárgyhöz való „nekieséstől” keletkeztek.

Szakértő² és szakértő¹ igazságügyi szakértők a **8274-10643/2017. számú kiegészítő együttes igazságügyi orvosszakértői lelet és véleményükben** fenntartották a korábbi együttes véleményben foglaltakat azzal a módosítással, hogy a cselekmény elkövetési ideje 2009. március 18. napja volt.

A bíróság meghallgatta **szakértő²** és **szakértő¹ szakértőket** a tárgyaláson, akik a fent megjelölt szakvéleményeket fenntartották.

A bíróság a fentebb hivatkozott szakvélemények alapján, azokat elfogadva azt állapította meg, hogy a vádlott objektíve alkalmas volt fizikailag arra, hogy a sértettet az általa előadott bántalmazási mechanizmussal megüsse, emiatt a vádlott azon állítását amely ezen szakértői véleménnyel szemben azt tartalmazta, hogy nem volt képes fizikailag a sértett bal kézzel történő megütésére, nem fogadta el.

A szakértő¹ szakvéleményében valószínűsítés szintjén szereplő azon megállapítást, hogy egy esetleges ütés során a vádlott nem a bal kezét használta volna, a bíróság elvetette, mivel a fentebb vázoltak szerint a sértett és személy⁸ tanúk vallomása alapján egyértelműen megállapítható volt a bal kézzel alulról felfelé történő ökölütés.

Mivel ezt a bántalmazási mechanizmust a szakvélemények a sértett sérülései keletkezési módjának reális alternatívájaként fogalmazták meg, a bíróság az orvosszakértői véleményeket is olyan bizonyítéknak találta, amelyek alátámasztották a sértett vallomását a sérülései keletkezése tekintetében.

Összegezve a fentieket, a bíróság a sértett önmagában is hitelesnek talált, más bizonyítékokkal a fentebb részletezettek szerint kellően alátámasztott vallomását fogadta el a vádlott más bizonyítékokkal alá nem támasztott védekezésével szemben, alapvetően az eljárás azon fő kérdésében, hogy a sértett a tényállásban a szakértői vélemények alapján rögzített sérüléseit annak következtében szenvedte el, hogy őt a vádlott megütötte. A bíróság által elfogadott bizonyítékokkal szemben a vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezése nem foghatott helyt, már csak azért sem, mert az ezen vádlotti védekezést alátámasztani hivatott vádlotti felvetéseket a bíróság a fentebb részletezettek szerint egyértelműen megcáfolhatónak látta. Emellett a bíróság nem látta realitását annak, hogyha a sértett elesett volna, amelynek következtében vérző, fogainak letörésével és nyilvánvaló fájdalommal járó sérülést szenvedett volna, akkor ott helyben - a vádlott által közölt ittas állapotban - azonnal képes lett volna ezt a helyzetet a vádlott kárára kihasználni.

Az eljárás fő kérdésére vonatkozó bizonyítékon túl az alábbi bizonyítékok álltak még a bíróság

rendelkezésre:

- Személy2 tanú barátnője, **személy21 tanú** vallomása. A tanú szintén jelen volt aznap este a szórakozóhely1-ben. A nevét és elérhetőségét személy2 tanú a jelen eljárásban hozta a bíróság tudomására, így személy21 tanút a bíróság először majdnem 9 évvel a bűncselekmény elkövetése után hallgatta ki. A tanú a kihallgatása során már egyáltalán nem emlékezett a történetekre, releváns adat az ügyre vonatkozóan nem származott a vallomásából, csupán azt a tényt tudta megerősíteni, hogy a sértett a vádbeli napon vérző sérülést szenvedett;

- A vádlottal munkakapcsolatban álló **személy11 tanú** vallomása. Ő annak volt tanúja, hogy a sértett a vádlott asztaltársaságához ment, ittas állapotban volt és egy borítékot akart a vádlott fejéhez vágni. A sértett ekkor már erősen vérzett, a szája és a keze is véres volt és a sértett kísért ki a mosdóba. Arra viszont nem tudott nyilatkozni, hogy a sértett a sérüléseit hogyan szenvedte el, mivel csak utólag „pletykaszinten” hallotta azt, hogy a vádlott megütötte a sértettet. A tanú a vádlott vallomását a fényviszonyok tekintetében alátámasztotta és megerősítette abban a vonatkozásban is, hogy az asztaltársaság elhunyt zenésztársukat gyászolta;

- A zenekar1 énekese, **személy4 tanú** vallomása. A tanú részben megerősítette a vádlott azon állítását, hogy a sértett több alkalommal megjelent az asztaluknál. A tanú két alkalmat említett, amelyek közül másodszor a sértett a kezét mutogatta. A tanú is megerősítette azt, hogy elhunyt zenésztársukat búcsúztatták a vádbeli időben;

- A szórakozóhely1 vezetője, **személy10 tanú** vallomása. A tanú a vádlott barátja és szintén a sértett korábbi szeretője, elmondta, hogy akkor este találkozott a sértettel és személy8-cal, akikkel ivott is két kört. Egy kör egy sörből és egy röviditalból áll. A sértettet feldobottnak, energikusnak látta, azt nem tudta megmondani, hogy ittas állapotban volt-e. Volt nála egy iromány, amit meg akart a vádlottnak mutatni. Ez egy vagy kettő fejezete volt annak a leendő könyvnek, amiben meg akarta írni a vádlottal való kapcsolatuk történetét és amiből anyagi és erkölcsi előnyt akart. A vádlottat látta aznap, vele azonban nem beszélt. Megnézte a kamerafelvételeket, de azon nem látszott semmi érdemleges.

Az alap eljárásban úgy nyilatkozott, hogy a sértett nem tűnt ittasnak. A biztonsági őrök azt mondták neki, hogy mivel két barátról volt szó, ezért nem rohantak oda rögtön a csattanásra, vagy első veszekedésre. (személy1 tanú azt állította, hogy nem hallottak csattanást.) Személy10 tanú igazolta, hogy a sértett nagyon rossz anyagi helyzetben volt, a gázszámlát sem tudta kifizetni.

A fenti tanúvallomásokból a bíróság az alábbi, a tényállásban is rögzített következtetést tudta levonni, részben ezen vonatkozásban elfogadva a vádlott vallomását, hogy a cselekmény kiindulópontja az volt, hogy a sértett tapintatlan módon megzavarta a gyászoló vádlottat. Ebben a vonatkozásban a bíróság azért nem fogadta el a sértettnek azt az állítását, hogy a vádlott ment oda hozzá, mivel a nála lévő írásból arra lehetett következtetni, hogy azt ő szándékozott megmutatni a vádlottnak, amint arról a vádlott és végső soron személy8 tanú is beszámolt.

Ezen kiindulóponthoz szervesen illeszkedőnek találta és a tényállásban rögzítette is a bíróság, hogy a visszaütött sértett, ezután még több alkalommal meg akarta mutatni az írását a vádlottnak, akit a sértettnek ez a tolatkodó magatartása nyilvánvalóan zavart, végső soron a bíróság ezt látta a vádlott agresszív cselekménye motívumának is.

A tényállásban a bíróság a sértett és a vádlott egymáshoz viszonyított elhelyezkedését személy8 tanú vallomását alapul véve állapította meg azért, mert a tanú a történeteket kívülről figyelte meg, szemben a bántalmazást közvetlenül elszenvedő sértettel, emiatt a bíróság számára a kívülről és közvetlenül nem érintett tanú vallomása meggyőzőbbnek tűnt.

A fent írt bizonyítékok alapján a bíróság a vádlottat - a Btk. 2. § (2) bekezdésére figyelemmel, mivel az új büntető törvény (2012. évi C. törvény) nem tesz lehetővé kedvezőbb elbírálást - a cselekmény elkövetésekor hatályos büntető törvény alkalmazásával az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetében mondta ki bűnösnek, amely a 1978. évi IV. törvény 16. § alapján kísérleti szakban rekedt.

A vádlott azzal a magatartásával valósította meg a testi sértés törvényi tényállási elemeit, hogy a sértett szándékos megütésével annak testi épségét szándékosan megsértette. A cselekmény minősítése az eredményhez - a sérülés büntetőjogi értelemben vett gyógytartamához igazodik - azzal, hogy mivel a ténylegesen bekövetkezett eredménynél súlyosabb eredmény bekövetkezésének a reális lehetősége is fennállt a fentebb kifejtettek szerint, és erre a vádlott magatartásából következtethetően a vádlott szándéka is kiterjedt, a bíróság a súlyosabban minősülő alakzat kísérletét állapította meg. A vádlott magatartásából azért lehetett a súlyosabb eredményben legalább belenyugodva történő elkövetésre következtetni, mivel a bántalmazás mechanizmusa (ököllel arcra mért ütés) miatt bárki, így a vádlott számára is, nyilvánvaló kell legyen az, hogy az ütés következtében súlyosabb eredmény, 8 napon túl gyógyuló sérülés is bekövetkezhet.

A büntetés kiszabása során a bíróság súlyosító körülményként értékelte, hogy a bűncselekményt nő sérelmére követte el, ráadásul olyan nő sérelmére, akivel korábban érzelmi kapcsolatban állt. Súlyosító körülményként értékelte továbbá a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát.

A bíróság enyhítő körülményként értékelte a vádlott büntetlen előéletét, rossz egészségi állapotát és azt, hogy három kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Enyhítő körülményként értékelte nagyobb nyomatékka az elévülési időt jóval meghaladó időmúlást (9 év). Enyhítő körülményként értékelte továbbá azt, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban rekedt, azonban ezt csak kisebb nyomatékka, mivel ez a vádlottól függetlenül következett be (befejezett kísérlet). Enyhítő körülményként értékelte a bíróság a sértetti közrehatást, amely abban nyilvánult meg, hogy a sértett többszöri elutasítása ellenére sem hagyott fel a vádlottal történő kapcsolatteremtéssel, így magatartása, figyelemmel a gyász miatt érzelmileg nyilvánvalóan felindult vádlott számára, különösen zaklatónak hatott.

Ezen bűnösségi körülmények alapján, az enyhítő körülmények jóval nagyobb nyomatéka miatt a bíróság a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 38. § (1) bekezdés 3./ pontjára figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 51. § (1) bekezdése szerinti pénzbüntetésre ítélte, amelynek napi tétel számát a törvényi minimumot meghaladó mértékben állapította meg. Az egy napi tétel összegét a vádlott bemondott jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján a bíróság a törvényi minimumot meghaladó összegben határozta meg.

A bíróság az 1978. évi IV. törvény 52. §-a alapján rendelkezett a pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

A bíróság a vádlottat a 338. § (1) és (2) bekezdése alapján kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2018. január 29.

dr. Vassné dr. Szekeres Edina s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: